

Minden lélek dicsérje az Urat...

Köszöntés: „Hatalmas dolgokat művel kikutathatatlanul, csodás dolgokat megszámlálhatatlanul. Elvonul fölöttem, de nem látom, elsuhan, de nem veszem észre. Ha elragad valamit, ki akadályozhatja meg? Ki mondhatja neki: Mit teszel (Jób 9, 10-12).” Ámen.

Gyülekező ének: 278. dicséret 1-2. 5-7. versei: „Dicsőült helyeken...”

Fennálló ének: 160. dicséret: „Minden teremtetett állatok...”

Fő ének: 150. zsoltár: „Dicsérjétek az Urat...”

Előfohász: „Kegyelem nektek és béke attól, aki van, és aki volt, és aki eljövendő, és a hét lélektől, akik trónja előtt vannak, és Jézus Krisztustól, a hú tanútól, aki elsőszülött a halottak közül, és a föld királyainak fejedelme, aki szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől, aki országa népévé tett minket, papokká Isten, az ő Atyja előtt: övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.” (Jel 1,4-6)

Lekció: Jelenések könyve 14. rész 1-7. versei: *„És láttam: íme, a Bárány ott állt a Sion hegyén, és vele száznegyvennégyezren, akiknek a homlokára az ő neve és Atyjának a neve volt felírva. Hallottam egy hangot a mennyből, mint nagy vizek zúgását és mint hatalmas mennydörgés hangját; és a hang, amelyet hallottam, olyan volt, mint a hárfásoké, amikor hárfán játszanak. És új éneket énekelnek a trón előtt, a négy élőlény és a vének előtt, és senki sem tudta megtanulni ezt az éneket, csak az a száznegyvennégyezer, akik áron vétettek meg a földről. Ők azok, akik nem szennyezték be magukat nővel, mert szüzek, akik követik a Bárányt, ahova csak megy, akik áron vétettek meg az emberek közül, Istennek és a Báránynak szánt zsengeként, és szájukban nem találtatott hazugság: ők feddhetetlenek. És láttam, hogy egy másik angyal repül fenn az égen: az örök evangélium volt nála, hogy hirdesse azoknak, akik a földön laknak, minden népnek és törzsnek, minden nyelvnek és nemzetnek; és hatalmas hangon így szólt: Féltétek az Istent, és adjatok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája; imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait!”*

Előima: Örökkévaló Istenünk! Hozzád emeljük szívünket, mert méltó vagy minden dicséretre. Mielőtt egyetlen szót is szólnánk, már körülvesz bennünket a Te dicsőséged. Az egek hirdetik nagyságodat, a nap és a hold engedelmesen járják útjukat, a csillagok a Te szavadra ragyognak. A hegyek, a tengerek, a szelek és az esők mind Téged szolgálnak. A föld minden teremtménye a Te

bölcsességedről beszél. Ahogyan a zsoltáros hívja az egész teremtet világot, hogy dicsérjen Téged, úgy akarunk mi is bekapcsolódni ebbe a nagy mennyei és földi kórusba. Urunk, Te nemcsak megteremtetted ezt a világot, hanem fenntartod és kormányozod is. Nagyok a Te tetteid. Megemelted népedet, amikor elesett, utat nyitottál, amikor emberileg nem volt tovább, és hűséges maradtál akkor is, amikor mi hűtlenek voltunk. Te ma is cselekszel. Sokszor észrevétlenül őrzöd életünket, megtartod családjainkat, kenyeret adsz asztalunkra, reménységet ajándékozol a csüggedőknek és irgalmat a bűnbánóknak. Mégis megvalljuk, hogy milyen könnyen természetesnek vesszük ajándékaidat. Gyorsabban vesszük észre azt, ami hiányzik, mint azt, amit nap mint nap kezedből kapunk. Bocsásd meg hálátlanságunkat, és taníts bennünket újra csodálkozni! Adj olyan szemet, amely felismeri nagytetteidet, és olyan szívet, amely kész válaszolni rájuk dicsérettel. Most, amikor Igéd köré gyűjtöttél bennünket, kérünk, csendesítsd el mindazt, ami elvonja figyelmünket. Hadd ne csupán hallgatói, hanem befogadói is legyünk szavadnak. Formáld át gondolatainkat, tisztítsd meg indulatainkat, és töltsd meg szívünket azzal az örömmel, amely nem a körülményektől, hanem a Te jelenléteből fakad. Így kérünk, szólj hozzánk Szentlelked által, hogy amikor majd felhangzik ajkunkon a halleluja, ne csupán kimondott szó legyen, hanem egész életünk hitvallása. Jézus Krisztusért, hallgass meg. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 278. dicséret 8. verse: „Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás...”

Textus: Zsoltárok könyve 150. rész: *„Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek Istent szentélyében, dicsérjétek a hatalmas égboltozaton! Dicsérjétek hatalmas tetteiért, dicsérjétek nagyságához méltóan! Dicsérjétek kürtzengéssel, dicsérjétek lanttal és hárfával! Dicsérjétek dobbal, körtáncot járva, dicsérjétek citerával és fuvolával!*

Dicsérjétek csengő cintányérral, dicsérjétek zengő cintányérral! Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!”

Az Úr Jézus Krisztust ünneplő keresztyén gyülekezet,

drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A Zsoltárok könyve egyetlen szóval fejeződik be: **Halleluja! Dicsérjétek az Urat!** Milyen különös! A Biblia imádságos könyvének végén már nincs panasz, nincs könyörgés, nincs jajkiáltás. Pedig a zsoltárok között mennyi könny, mennyi küzdelem, mennyi bűnbánat és mennyi kérdés hangzott el! És mégis, amikor a végére érünk, minden egyetlen nagy dicséretté áll össze. A 150. zsoltár valóságos

himnusz. Lelkes és hatalmas istenmagasztalás. Tízszer hangzik benne ugyanaz a felszólítás: **„Dicsérjétek az Urat!”** Ez nem egyszerű ismétlés. Ez hatalmas felhívás. Hatalmas meghívás. Meghívás arra, hogy az ember végre elfoglalja azt a helyet, amelyre Isten teremtette: az Ő dicsőítésére. **1. Miért dicsérjük az Urat? Mert hatalmas dolgokat tett.** A zsoltáros nem azt mondja, hogy dicsérjük Istent, mert jó kedvünk van. Nem azért, mert minden sikerült az életünkben. Hanem azért: **„Dicsérjétek őt hatalmas tetteiért!”** Isten a Szentírásban mindig cselekvő Isten. Nem távoli szemlélője a világnak. Olyan, mint a hős, aki népéért harcol, aki megszabadít, aki utat nyit ott is, ahol emberileg nincs tovább. Izráel pontosan tudta, mit jelent ez. Eszükbe jutott Egyiptom. A szolgaság házából való szabadulás. A Vörös-tenger kettéválása. A pusztai gondviselés. A Sínai hegyen végbement szövetségekötés. A templom felépítése. Isten irgalma és hűsége. A zsoltár nem sorolja fel ezeket. Nem kell. A hívő ember tudja, miért hálás. És mi? Mi vajon tudjuk-e? Hiszen a nagy Isten ma is hatalmas dolgokat tesz a kis ember életében. Megőrizte az életünket. Kenyeret adott. Hazavezetett. Gyógyított. Megvigasztalt. Megbocsátott. Megtartott. A kérdés nem az, hogy Isten cselekedett-e. A kérdés az, hogy felismerjük-e az Ő kezét, és válaszolunk-e rá hálával. **2. Hol kezdődik a dicsőítés?** „Dicsérjétek Istent szentélyében...” A dicsőítés a templomban kezdődik. Ott, ahol Isten népe összegyűlik. Ott, ahol az Úr jelenlétére figyelünk. De nem marad ott. „...dicsérjétek hatalmas égboltozatán!” A mennyei világ is bekapcsolódik. Ég és föld együtt dicséri az Urat. Milyen sokszor érezzük ennek az ellenkezőjét! Mintha az ég és a föld nem ugyanazt akarná. Látjuk a világ töréseit, háborúit, vereségeit, saját kicsinységünket. A 150. zsoltár azonban előre mutat. Arra a napra, amikor minden teremtmény ugyanazt vallja majd: **Méltó az Úr!** **3. A dicséret az egész embert kívánja.** A zsoltáros ezután egymás után sorolja a hangszereket. Kürt. Lant. Hárfa. Dob. Fuvola. Cintányér. Miért? Nem azért, hogy zenetörténeti leckét adjon. Hanem hogy elmondja: **Isten dicsősége megérdemli, hogy az egész ember**

megszólaljon. Az első hangszer a sófár. A kürt. Ez harcba hívó hangszer. Nekünk is harcolnunk kell. De nem egymás ellen. Hanem önmagunk ellen. Naponta meg kell vívnunk azt a harcot, hogy ne önmagunkat magasztaljuk. Le kell omlania bennünk Dágón templomának, hogy Isten építhesse fel bennünk saját hajlékát. A kürt azt is jelenti: Ideje összegyűlni. Ideje Istenre figyelni. Ő áll a középpontban. Ezután következik a lant és a hárfa. Ők nem helyettesítik az emberi hangot. Hanem kísérik. Milyen szép kép ez! Az ember hangja és a hangszer együtt szolgálják ugyanazt a célt. Nem önmagukat akarják hallatni. Hanem Istent magasztalják. Majd jön a dob és a körtánc. Ez talán nekünk, reformátusoknak idegenebb. Pedig a Szentírásban a tánc a megszabadulás örömének egyik legtermészetesebb kifejezése. Amikor Izráel átkelt a Vörös-tengeren, Mirjám prófétanő dobot vett a kezébe, és az asszonyok táncolva magasztalták az Urat. Nem önmagukat ünnepelték, hanem azt az Istent, aki legyőzte a fáraó seregét. És amikor Dávid visszahozta az Úr szövetségládáját Jeruzsálembe, teljes erejéből táncolt az Úr előtt. Nem királyként akart ragyogni, hanem szolgaként örvendezett Isten jelenlétének. Még akkor is, ha ezért megvetették. A bibliai tánc tehát nem színpad, nem látványosság, nem önkifejezés. Hanem annak a szívnek a mozdulata, amelyet Isten kegyelme felszabadított. Évszázadokon keresztül szinte csak az orgonát tartottuk meg. A hangszerek királynője, az igen. Volt idő, amikor Kálvin János még azt is eltávolíttatta a genfi templomokból, nehogy bármi elvonja a figyelmet Isten Igéjéről. De vigyáznunk kell, hogy a hangsúly ne a hangszereken legyen. A 150. zsoltár nem a cintányérokat ünnepli. Hanem Istent. A kérdés nem az, milyen hangszer szól. A kérdés nem az, hogy táncolunk-e vagy sem. A kérdés az, hogy valóban örül-e a szívünk Istennek. Lehet valaki mozdulatlan testtel is teljes szívből dicsérni az Urat. És lehet nagy külső lelkesedéssel is csupán önmagát mutogatni. Isten mindig a szívet nézi. A külső csak akkor hiteles, ha a belsőből fakad. Mert lehet orgonával is önmagunkat magasztalni. És lehet egyetlen halk hanggal is teljes szívből dicsérni az Urat. A

megszabadított ember nem tud mozdulatlan maradni. A megszabadított lélek felszabadultan van jelen az istentiszteleten. Kézzel. Lábbal. Szívvel. Szájjal. Egész valójával. **4. Minden lélek dicsérje az Urat!** A zsoltár végén már nincsenek hangszerek. Csak emberek. Sőt, több mint emberek. „Minden lélek dicsérje az Urat!” Ez a meghívás mindenkinek szól. A pogányok udvarában állóknak is. A messziről jötteknek is. A bizonytalankodóknak is. Az egész teremtett világnak. Pál apostol ugyanezt mondja az efezusi gyülekezetnek: zsoltárokkal, dicséretekkel és lelki énekekkel magasztaljátok Istent. (ld. Ef 5,19) Nem ugyanúgy fogjuk ezt kifejezni. Valakinek a csend az ajándéka. Valakinek az ének. Valakinek a hangszer. Valakinek az imádság. De mindenkinek van hangja. Ez így van jól. Mindenkinek van oka a hála. Talán ideje lenne újra bátrabban éneklő gyülekezetté lennünk. Nem önmagunk szórakoztatására. Nem egy újabb öncélú társaságként. Hanem olyan csengő és zengő közösségként, amelynek egyetlen célja van: Isten dicsősége. **5. Krisztusban teljesedik be a halleluja.** A legmélyebb oka azonban nem az ószövetségi szabadulás. Hanem Jézus Krisztus. Ő tanítványaival zsoltárokat énekelve indult el a Gecsemáné kertbe. A keresztféle vezető úton is dicséret hangzott. Isten szeretete nem maradt emberi keretek között. Nem elmélet maradt. Hanem Krisztusban felment a keresztre. Ott függött értünk. Ott ontotta vérének minden lélekért. Ezért a keresztyén ember dicsérete nem hangulat kérdése. Nem vérmérséklet kérdése. Hanem válasz Isten kegyelmére. Ezért énekeltek a katakombákban. Ezért énekeltek a gályarab-prédikátorok. Ezért zendült fel az ének az erdők mélyén az üldözések idején. És ezért hangzik ma is az egyházban a halleluja. Testvéreim! Van-e új ének a szívünkben? Másképpen dobog-e a szívünk azóta, hogy Krisztus megtalált? Ha igen, ne féljünk kifejezni. Mert a dicséret nem csupán az ajkak ügye. Az egész életünké. Amíg lélegzet van bennünk, addig a 150. zsoltár utolsó mondata a mi életünk programja marad: **„Minden lélek dicsérje az Urat!”** És ha valaki megkérdezi, miért dicsérjük Őt, akkor csak ennyit tudunk mondani: Mert hatalmas dolgokat tett értünk. Mert

Krisztusban megszabadított bennünket. Mert a megváltott ember legtermészetesebb válasza a hála. Ezért ma is, holnap is, amíg csak élünk: **Dicsérd az Urat! Dicsérjétek az Urat! Halleluja! Ámen.**

Utóima: Urunk, mennyei Atyánk! Hálát adunk Neked, hogy ma ismét emlékeztettél bennünket arra, miért érdemes dicsérni Téged. Köszönjük, hogy nem emberi teljesítményünk, hanem a Te hatalmas tetteid adják dicséretünk alapját. Köszönjük a teremtés ajándékát, gondviselő szeretetedet, megtartó kegyelmedet, és mindenekfelett köszönjük Jézus Krisztust, aki által megváltottál bennünket. Kérünk, ne engedd, hogy a dicséret csupán az istentisztelet falai között maradjon. Hadd legyen jelen otthonainkban, munkánkban, beszédünkben, döntéseinkben és egymás iránti szeretetünkben is. Taníts úgy élni, hogy életünk visszhangozza azt, amit ma ajkunkkal megvallottunk: egyedül Téged illet a dicsőség. Urunk, amikor körülnézünk a világban, sokszor inkább a félelmet látjuk, mint a reménységet. De Te megmutattad szolgádnak, Jánosnak azt a mennyei látást, amelyben a Bárány ott áll a Sion hegyén, és vele együtt azok, akiket megváltottál. Köszönjük, hogy a történelem végső szava nem a gonoszságé, nem a pusztulásé, hanem a Bárány győzelméé. Add, hogy mi is azok között lehessünk, akik hűséggel követik Krisztust. Őrizd meg egyházadat a hitben, hogy tisztán hangozzék az örökkévaló evangélium minden népnek, törzsnek, nyelvnek és nemzetnek. Tedd alkalmassá gyülekezetünket is arra, hogy alázattal és szeretettel hirdesse: „Féljétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget!”, mert minden ember élete előtted áll, és minden idő a Te kezében van. Kérünk azokért, akik ma még nem tudnak dicséretet mondani. Az elesettekért, a betegekért, a gyászolókért, a reményvesztettekért és azokért, akik messze sodródtak Tőled. Engedd, hogy ők is meghallják a Bárány hívását, és megtapasztalják kegyelmedet. Vezess bennünket úgy ezen a héten, hogy minden lélegzetvételünk emlékeztessen arra: életünk Tőled van, és Hozzád tart. Amíg itt a földön járunk, taníts bennünket a hála énekére, hogy amikor majd megérkezünk országod teljességébe, mi is azokkal együtt énekelhessük az új éneket, akik örökké a Bárányt magasztalják. Fogadd el ezért szívünk háláját, életünk szolgálatát és dicséretünket. Jézus Krisztusért kérünk. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Minden dolgotok szeretetben menjen végbe (IKor 16,14)!”

Áldás: „Istent dicsérjük mindennap, neved magasztaljuk örökké. (Szela.) (Zsolt 44,9).” Ámen.

Záró ének: 468. dicséret: „Zengd Jézus nevét, zengd világ...”